

Min praktik vid Ricardo Midland Technical Centre.

När praktiksamordnaren på skolan berättade att de ville skicka mig till ett företag vid namn Ricardo hade jag inte en aning om vad det var för något, vad de gjorde och än mindre vart det låg. Efter lite snabba sökningar på deras hemsida fick jag veta att de var mycket stora inom växellådsbranchen, och att de faktiskt hade utvecklat hela drivlinan och till och med tillverkade växellådan till Bugatti Veyron.

Det var då jag bestämde mig, jag skulle till England i en månad, och det själv. Ett beslut jag aldrig kommer att ångra. Avresedagen kom närmare och närmare och plötsligt stod jag där vid gaten på Arlanda i Stockholm. Efter en rundflygning i Europa med mellanlandning i München landade jag sent vid Birmingham Airport. Nu skulle jag bara passera genom säkerhetskontrollen och hitta en taxi som kunde ta mig till mitt Bed and Breakfast. Det första gick bra, det andra kunde ha gått bättre om taxin hade vetat vart 60 Ruby Road, som jag skulle bo på, låg. Efter lite samarbete hittade vi ändå till slut rätt och det tog inte många minuter innan jag sov tungt i min säng. Morgonen därpå skulle jag bli upphämtad av en person från Ricardo, jag hade ganska svårt för att inse att jag skulle vara här i en månad helt själv. Det första som mötte mig när jag kom till Ricardo var ett glatt gäng och jag blev snabbt lotsad till min arbetsplats som bestod av eget skrivbord och dator. Det var då jag verkligen kände att detta skulle bli månaden med stort M i mitt liv. Första dagen gick åt att visa mig runt och presentera mig för folk, jag mötte mer nya ansikten denna dag än vad jag gör på ett helt år i Arjeplog. Första saken jag la märke till var hur viktig säkerheten var på företaget, flera stycken berättade om riskerna och sa åt mig att aldrig göra något jag inte var säker på. Strax därefter fick jag ett par säkerhetskor med stålhatta för att spara mina tår mot fallande saker.

Följande dagar ägnade jag tillsammans med Kate på företaget med att gå igenom testdata de hade fått fram veckan innan. Jag letade efter felaktiga värden, sorterade den och gjorde diagram. Inte det roligaste man kan hitta på, men fortfarande väldigt nödvändigt och en stor del av en ingenjörs vardag. Just eftersom jag var ensam svensk på företaget var engelska det enda språket det pratades, därför tog det inte lång tid innan jag började tänka på engelska. Ganska läskigt när man kommer på sig själv att göra det, men samtidigt häftigt. Jag trivdes som fisken i vattnet och allt var perfekt, förutom en sak. Ingen visste hur jag skulle ta mig till och från jobbet varje dag. Problemet var att jag bodde mitt inne i Leamington Spa som staden hette och Ricardo låg utanför, samt att det var för stor omväg för alla på min avdelning att köra in i staden och hämta upp mig varje morgon i en hel månad. Det hela var ett problem och Ricardo försökte leta upp ett nytt boende åt mig som låg på gångavstånd. Det såg ganska mörkt ut tills någon kom med en idé; *Give him a pool car!* Sagt och gjort, jag fick en körlektion i vänstertrafik och sen fick jag en företagsbil resten av min praktikperiod. Aldrig förr hade jag kört vänstertrafik och jag kan lova att det kändes minst sagt märkligt när jag rullade ut därifrån alldeles själv med en ny Audi, men jag klagade inte precis och köra bil är det bästa som finns enligt mig, ytterligare en utmaning att ta hand om.

Dagarna fortlöpte ganska snabbt, tidigt förstod jag att arbetstempot på Ricardo var väldigt högt, allt skulle göras fort och effektivt. Jag fick förklarat för mig att det var för att de är ett konsultföretag som hela tiden måste ta på sig mer jobb. Annars skulle ju konkurrenterna ta dem istället. Men trots detta var det ingen som tvekade på att stanna upp och prata, alla tog sig tid för att fråga om Sverige och Arjeplog, men även berätta om företaget och presentera mig för deras vänner. Det spelade ingen som helst roll om det var en chef eller en golvarbetare, alla var lika trevliga. Den absolut största skillnaden från Sverige var deras lunchvanor, oftast

åt de bara en trekantssmörgås framför deras datorskärm samtidigt som de jobbade. Detta tillsammans med att lunchen endast varade i en halvtimme var ganska ansträngande till en början, att inte kunna röra på sig lite och få riktig mat var något jag absolut inte var van vid.

Första veckan var över och jag ville se lite mer av England. Jag hade klasskamrater som bodde och gjorde sin praktik bara några mil nordöst om Leamington Spa i en stad som hette Nuneaton. Tillsammans med dem tillbringade jag en fantastisk dag i Englands näst största stad, Birmingham. En trevlig stad, och det blev inte sämre för att våren hade anlänt och man för första gången kunde gå utan jacka.

Nästa vecka kom jag att tillbringa i testverkstaden, en mycket lärorik period där jag fick göra allt ifrån att bygga en kylbox, designa ljuddämpningsboxar och lyfta in en 1,3 ton tung traktorväxellåda. Precis som den första veckan var denna över i ett nafs, jag kunde inte förstå att jag hade varit här i två veckor, halva tiden. Fortfarande gillade jag England skarpt. Tredje veckan inleddes med ett test av en växellåda till Bugatti Veyron. Det var en speciell känsla att stå och se växellådan till världens snabbaste standardbil testas. Resten av veckan gick jag lite som jag själv ville mellan verkstaden och kontoret. Vi gjorde ett test som kallas GSQA (Gear Shift Quality Assessment) i kylboxen jag hade byggt veckan innan. Ett GSQA-test visar i datorn hur det är att växla i verkligheten, hur mycket kraft som behövs för att lägga i och ta ur olika växlar och hur lång tid lådan behöver synkronisera. Innan jag visste ordet av det så var det helg igen, min sista helg. Därför bestämde jag och mina vänner i Nuneaton att bege oss till huvudstaden, London. Vi fick ytterligare en fantastisk dag full med solsken där vi mest gick runt och tittade på de hederliga turistfällorna.

Sista veckan var här, jag kunde inte förstå hur en månad kunde gå så fort. All tid hade bara försvunnit. Jag ville verkligen stanna längre, det fanns inte en minsta lust att åka tillbaka till Sverige. För att få ett trevligt slut på min tid på Ricardo fick jag följa med på en konferens på deras huvudkontor i Shoreham strax utanför Birmingham. Ytterligare en mycket givande dag, konferensen handlade om hur de skulle utveckla testandet i framtiden och medverkade gjorde alla höga chefer från de olika testanläggningarna runt om i världen.

Dessa fyra veckor har varit bland de bästa i hela mitt liv. Jag har lärt mig massor, både engelska och hur det är att leva i ett annat land. Jag kommer att bära med mig minnen från denna tid i hela mitt liv, och njuta av varenda ett. Om jag någon gång får chansen att återvända och jobba utomlands skulle jag troligtvis inte tveka allt för länge.

Erik Gustafsson